

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pace și dezarmare

Ca să fie pace între oameni e nevoie de două lucruri: 1. Să fie înlăturată ațitarea războinică, adică „războiul rece” și să se întărească relațiile de prietenie și colaborare între popoare pe baza principiului coexistenței pașnice; 2. să fie nimicite armele de război și popoarele să muncească pentru făurirea de unelte ale păcii.

Dacă încetează „războiul rece” și popoarele cresc în spiritul respectului reciproc și prieteniei, se întărește încrederea între popoare, gândul războiului dispăre și colaborarea pentru îmbunătățirea vieții tuturor devine tot mai vie. De aceea Uniunea Sovietică a propus la O.N.U. condamnarea propagandei de război (în 1947 și în aprilie a. c.), iar guvernul român a prezentat la O.N.U. (1960, 1961) un proiect pentru educarea tineretului în spiritul păcii și prieteniei între popoare. Aceste propuneri au și fost acceptate de Adunarea Generală O.N.U și țările socialiste au intensificat legăturile culturale, economice, comerciale, etc. cu celelalte state, legături care slujesc la cunoașterea reciprocă, la apropierea dintre popoare. Cu toate acestea cercurile imperialiste continuă războiul rece, fac declarații războinice, semănând încordare în suflete. revanșismul militariștilor vest-germani amenință popoarele socialiste cu declanșarea unui nou război.

Masele populare din Apus însă își dau tot mai mult seama că propaganda războinică se bazează pe minciună. Această limpezire a înțelegerii maselor populare din Apus se arată în mari și continue manifestații împotriva pregătirilor războinice și pentru pace, pentru dezarmare. Intre un război nimicitor și o pace constructivă — oamenii cinstiți de pretutindeni aleg pacea.

Având în vedere marea putere de distrugere a armelor atomice e firesc ca orice om cinstit să lupte pentru interzicerea armelor atomice, încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru un tratat de dezarmare generală și totală.

Dacă s-ar realiza dezarmarea generală și totală așa cum propune Uniunea Sovietică și cum doresc toate popoarele — banii cheltuiți pe înarmări ar fi folosiți pentru scopuri pașnice și viața tuturor popoarelor s-ar îmbunătăți foarte mult. S-ar ajunge ca fiecare om să aibă cele necesare unui trai mulțumit.

De aceea mișcarea popoarelor pentru dezarmare generală și totală devine tot mai puternică și silește guvernele imperialiste să țină seama de glasul maselor populare. În fruntea luptei pentru dezarmare se află Uniunea Sovietică. Poporul român sprijină politica guvernului nostru pentru întărirea spiritului păcii și prieteniei între popoare, pentru dezarmare generală și totală. Alegerea țării noastre în Comitetul celor 18 state, care la Geneva

discută încheierea unui tratat de dezarmare generală și totală, arată că meritele poporului și guvernului nostru în lupta pentru pace sînt recunoscute și prețuite de toate popoarele.

Preoții și credincioșii Bisericii noastre însuflețiți de idealul păcii și dezarmării — afirmat de prooroci și de Evanghelie — sînt alături de popor în această luptă măreață, alături de partizanii păcii din toată lumea. Sîntem convinși că popoarele vor reuși să înlătore primejdia războiului și să impună dezarmarea generală și totală, pacea trainică și netulburată. T. R.

Intru înnoirea vieții

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia noastră îndătinata Pastorală la Învierea Domnului, plină de luminate învățături și părintești îndemnuri.

Praznicul Învierii Domnului — zice Înaltul Ierarh — „ne face părtași de bucuria biruinței Lui asupra morții”. Prin Înviere se arată că viața este mai tare decît moartea. Praznicul acesta ne învață de asemenea că „nimic de seamă nu se poate săvîrși fără jertfitoare lepădare de sine”. Ca să ajungă la biruința Învierii, Mîntuitorul a trecut prin patimă, răstignire și îngropare.

Biruința vieții asupra morții o mărturisim nu numai la Paști, ci și la fiecare Sf. Liturghie, cînd rostim Credeul. De altfel praznicul Învierii Domnului umple întreg anul bisericesc. În fiecare Duminică preamărim Învierea, ca și ori de cîte ori e slujbă de obște. Aceasta pentru că Învierea e cheazășia mîntuirii noastre și temelia cea mai trainică a credinții creștine.

Că Iisus Hristos a înviat stau mărturie Sf. Apostoli, Sf. femei mironosițe, peste „500 de frați”, care l-au văzut pe Domnul înviat și au propovăduit tuturor această bucurie negrăită.

Praznicul Învierii Domnului care umple de bucurie inimile noastre, ne cheamă la înnoirea vieții, după cuvîntul Sf. Ap. Pavel: „După cum Hristos a înviat din morți, așa și noi întru înnoirea vieții să umblăm” (Rom. 6, 4). Aceasta însemnează a umbla așa cum a umblat Iisus Hristos cînd era pe pămînt în trup omenesc. Să devenim „făptură nouă” care se nevoiește „întru dragoste, întru pace, întru îndelungă răbdare, întru bunătate, întru facere de bine, întru credință, întru blîn-

dețe și întru înfrînarea poftelor” (Cf. Gal. 5, 21). Un astfel de creștin este pildă altora și — ca fiu al dragostei, înfrățirii și păcii — merge pe calea propășirii și vieții pașnice și îmbelșugate a vremilor de azi.

Și în țara noastră dragă, viața poporului propășește mereu. În primăvara aceasta ogoarele noastre n-au mai fost lucrate ca înainte în răslețire și cu mijloace necorespunzătoare, ci au fost lucrate prin înfrățirea tuturor în obște și cu mijloace avansate. Drept grăiește Eclesiastul (4, 9): „Mai fericiți sînt doi laolaltă decît unul, fiindcă au răsplată bună pentru munca lor”. Mai fericiți sînt mai mulți laolaltă decît unul pentru că roada muncii lor e mai bogată și buna chivernisire a roadelor muncii obștești aduce o viață din ce în ce mai îmbelșugată. Muncind împreună cu hărnicie și chivernisind bine roadele vom dovedi că ne iubim Patria și că ne punem la inimă grija de propășirea ei necurmată.

„Noi știm că făcătorii de pace fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Cf. Matei 5, 9). Pentru care pricină nu ne dăm îndărăt de la nici o jertfă cînd e vorba de sprijinirea pornelii binecuvîntate de prefacere a săbiilor în fiare de pluguri și de împăcare a toată lumea”. Sîntem încredințați „că prin lupta oamenilor buni de pretutindeni” se va statori pacea peste tot pămîntul.

Văzînd Învierea Domnului să ne închinăm Domnului Iisus și să facem ca El să fie preamărit prin faptele noastre bune — încheie I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae îndrumările creștinești și cetățenești trimise clerului și credincioșilor la marele praznic al Învierii Domnului.

N. M.

Pacea, mesaj divin

Biserica noastră de veacuri a propovăduit mesajul divin al păcii, prin cuvintele cîntate de corurile îngerești, la Nașterea Domnului: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace și bună voire între oameni!”. De două mii de ani ea îl cîntă, în sărbătoarea Crăciunului și în alte sărbători bisericești. În privința asta, Sf. Ioan Gură de Aur zice: „In rugăciunile noastre noi ne rugăm ingerului păcii; în toate prilejurile, noi implorăm pacea, acest bun — de așa mare preț — cu care nu se poate asemui nimic; da, pacea în adunările noastre, în slujbele noastre”. Și Hristos după înviere întîmpină pe Sf. Apostoli cu cuvintele: „Pace vouă!” și recomandă apostolilor să înfățișeze pacea, ca pe o garanție sigură a fericirii. De cîte ori vor intra într-o casă, în misiunea lor Iisus îi îndeamnă: „Spuneți: Pace vouă! Pace casei acesteia” (Matei 10, 12); sau altă dată, vorbind tuturor ucenicilor, le zice: „Vă las pacea, vă dau Pacea Mea” (Ioan 14, 27). Dar Domnul Hristos nu spune numai: „Pace vouă”, ci și „Pace tuturor”!

Pacea pe care Mîntuitorul o numește „Pacea Mea” este darul cel dumnezeiesc al împăcării cerului cu pămîntul; prin coborîrea Fiului lui Dumnezeu printre oameni; aducînd pacea în suflete și pacea între oameni. El, Hristos, tocmai de aceea a venit pe fața pămîntului, acum aproape 2.000 de ani, ca să restabilească pacea și să întemeieze Biserica păcii și a iubirii.

În privința păcii, Sf. Ap. Pavel ne poruncește astfel: „Fiți în pace cu toată lumea” și „Dacă se poate, pe cît stă în puterea voastră, trăiți în pace cu toată lumea!” (Rom. 12, 18).

Pacea cinstită și dreaptă e numită de Biserică: „Maica tuturor bunurilor” și ea vine unde este dreptate și virtute și ne duce cu siguranță la frățietate și iubire între popoarele pămîntului.

Pacea cu adevărat nimicește războiul, distruge teama și alungă vrăjmășia. Și știți de unde vin toate nenorocirile în lume?: „din lăcomia de bogăție”. Sf. Ioan Gură de Aur ne spune clar: „Din aceasta izvorăsc toate neînțelegerile, răboaiele, dușmăniile, certurile, ocările, bănuielile, cuvintele de ocară, omorurile, hoțiile, jefuirea mormintelor; din această poftă blăstămată se revarsă ca apa: moartea și sîngele, nu numai peste orașele și locurile din jur, ci și peste drumuri, locuri populate sau nepopulate, munți, coline, văi, cu un cuvînt peste tot pămîntul”. Așa este. Și azi pregătesc război cei ce vor să se îmbogățescă de pe urma lui „să subjuge popoare și țări.”

Cu Sf. Ioan Hrisostom zicem: „Pacea, bunul suprem și de mare valoare, a salvat lumea; ea a pus capăt războiului antic și tot ea a împăcat pămîntul cu cerul”.

Cu adevărat noi creștini am fost și vom fi dușmanii războiului agresiv, am fost și sîntem „făcători de pace” și „fiii păcii”.

Chiar Hristos ne zice: „Fericiti sînt făcătorii de pace; aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”.

Dragă fiule, fii un aprig și neînfricat luptător pentru pace și vei fi fericit!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Tălmăcire dreaptă

Cuvintele Mîntuitorului: „Feriți-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în vestminte lungi...” (Marcu 12, 38) sînt tilcuite de unii credincioși (ai altor culte) în mod greșit, ca și cum Mîntuitorul ar fi îndemnat pe cei care-l ascultau, să se ferească de preoți, fiindcă ei poartă haine lungi. Dacă însă prin „vestminte lungi” din acest citat, s-ar fi înțeles ceea ce înțeleg acești credincioși atunci ar fi însemnat că Mîntuitorul îndemna pe ascultători să se ferească și de El. De ce? Pentru faptul că și El purta „haine lungi”.

Ca să vedem deci, care-i explicația adevărată a acestui verset, trebuie să arătăm pe scurt care era îmbrăcămintea iudeilor pe vremea Mîntuitorului și deci și îmbrăcămintea Mîntuitorului.

Îmbrăcămintea pe vremea Domnului nostru Iisus Hristos, în Palestina, constă din pantaloni largi cu o curea pentru susținere și vestă, care se încheia pînă la gît. Peste acestea se pune o haină lungă și largă cu o cingătoare de piele. În locul acestei haine se putea purta o haină lungă și largă cu mîneci scurte, adică o haină foarte mare, țesută din păr de cămilă sau de capră, încît ea putea fi folosită ca înveliș la culcare. Pe marginea de jos a acestui vestmînt, sau a celui alt tot lung, se puneau ciucuri și filacterii, în amintirea poruncilor lui Dumnezeu (IV Moise 15, 38 și V Moise 22, 12). Desigur că un astfel de vestmînt lung a lăsat de o parte Mîntuitorul, cînd a spălat picioarele Apostolilor săi (Ioan 13, 4) și de poala acestui vestmînt și de ciucurii lui s-a atins femeia bolnavă de 12 ani și s-a vindecat (Luca 8, 44). De aci reiese deci, că Domnul nostru Iisus Hristos a purtat haină lungă, la fel cu poporul din care făcea parte. Atunci de ce spune El ascultătorilor Săi, să se ferească de cei ce poartă haine lungi? Observăm, citind capitolele 23 de la Matei, 12 de la Marcu și 11 de la Luca, că vorbele se referă la cărturari și farisei. Și ce mai spune referitor la cărturari și farisei? Că fac filacteriile lor late, măresc ciucurii vestmîntului, rîvnesc cele dintii locuri la ospețe și cele dintii scaune în sinagogi (Mat. 23, 5—6). Și toate acestea, se spune tot aci, le fac „spre a fi priviți de oameni” (Matei 23, 5). Acum înțelegem desigur ce aveau rău cărturarii și fariseii, de le spunea Iisus ascultătorilor Săi să se ferească de ei: mîndria, aceeași mîndrie pe care o combate de mai multe ori Mîntuitorul. Deci cînd spune: „Feriți-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi”, este ca și cum ar fi spus: feriți-vă de aceștia, care-și fac haine mai lungi ca de obicei, din mîndrie, din trufie. Desigur că nu vom vorbi aci despre mîndrie, ca să arătăm cît de mare păcat este acesta și de ce vrea Mîntuitorul să-i ferească pe ascultătorii Săi de acest mare păcat.

Ne punem întrebarea firească? De ce preoții poartă la Sf. Liturghie reveranda, haina lungă și largă, de vreme ce aci la noi nu se poartă astfel de haină? Am putea răspunde pe scurt că reveranda sau haina lungă de deasupra e haina obișnuită ce se purta pe timpul Mîntuitorului și pe care a purtat-o și Mîntuitorul. Dacă ne-am întreba cum de a ajuns să fie purtată de preoți, am putea da următorul răspuns: După înviere, Domnul nostru Iisus Hristos a poruncit Apostolilor săi: „Mergînd, învățați toate neamurile!” (Matei 28, 19). Și sigur că după Pogorirea Duhului Sfînt, după cum citim în Cartea Faptelor, Apostolii au pornit să propovăduiască noua credință, mergînd pînă prin cele mai îndepărtate colțuri ale lumii cunoscute atunci, ajungînd pînă și prin părțile noastre. Mergînd și învățînd, ei hirotoneau în fiecare cetate preoți (Fapte 14, 23), pe care îi lăsuau în locul lor să predice credința. Desigur că atît Apostolii cît și urmașii lor, mergînd din loc în loc nu și-au schimbat hainele pe care le purtasera în Palestina — ci mergeau în

călătoriile misionare cu aceleași haine. Preoții hirotoniți și lăsați prin cetăți, împrumutînd de la Apostoli învățătura, credința, dragostea lui Hristos au împrumutat și portul lor și cînd aceștia au mers și ei să propovăduiască aceeași credință, au împrumutat preoților pe care i-au lăsat în orașe și sate și acest port, care acum nu mai era portul lor, ci port preoțesc, port care arată și el astăzi succesiunea preoților de la Domnul nostru Iisus Hristos, prin Apostoli și urmașii acestora. Aducînd aminte de Mîntuitorul și de Sf. Apostoli, reveranda nu se mai poartă ori unde și ori cînd, ci mai ales la Sf. slujbe, cînd preotul își împlinește slujirea sa.

Pr. Ioan Graure

Din învățăturile Sf. Ignatie

Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu sau „teoforul”, este cunoscut de credincioși sub numele de Ignat, pentru că sărbătoarea lui se prăznuiește la 20 decembrie, cu cinci zile înainte de Nașterea Domnului.

În această zi (în anul 107) Sf. Ignatie a fost sfîșiat de fiare în cercul din Roma, din ordinul împăratului Traian, ca pedeapsă pentru vina de a fi creștin și încă episcop al creștinilor.

Sf. Ignatie este ucenicul Sf. Ioan Evanghelistul și Apostolul prea iubit al Domnului. Episcop în Antiohia, este arestat și dus la Roma și-n drumul pe care-l face, este întîmpinat de delegațiile mai multor biserici creștine, cărora le lasă șapte scrisori din care se vede dragostea cea mare a episcopului pentru Hristos și Biserica Lui. El e numit teofor, adică purtător de Dumnezeu, pentru că credea cu tărie că are pe Hristos-Dumnezeu în inima lui.

După ce Sf. Ignatie a fost sfîșiat de fiare în cercul din Roma, un martor scria ce s-a făcut cu osemintele sfîntului, rămase de la fiare:

„Și numai părțile mai tari rămase din sfintele lui moaște au fost adunate; transportate apoi la Antiohia, au fost așezate într-o criptă, tezaur neprețuit hărăzit sfintei biserici, prin sfîrșitul său de mucenic”.

Dăm acum cîteva din învățăturile Sf. Ignatie: „Unde-i dezbinare și minie, acolo Dumnezeu nu locuiește. Dar Domnul iartă pe toți care se pocăiesc, dacă se întorc la unirea cu Dumnezeu și la comuniunea cu episcopul. Căci cîți sînt ai lui Dumnezeu și ai lui Iisus Hristos, aceștia sînt și cu episcopul. Cîți se pocăiesc să vină la unirea cu Biserica și vor fi ai lui Dumnezeu, dacă duc viața în Iisus Hristos.

Să nu rătăciți, frații mei, cine ascultă pe schismatic (=sectar) nu moștenește împărăția lui Dumnezeu” (I Cor. 6, 9). (Din epistola către Filadelfieni). Către creștinii din Roma scrie: „Cereți pentru mine (în rugăciune) putere dinăuntru și dinafară ca nu numai să mă numesc creștin ci să mă și dovedesc a fi”.

Despre Mîntuitorul Hristos scrie magnezienilor și smirnenilor:

„Vreau să vă păziți ca să nu cădeți în cursele credinței deșarte, ci să fiți pe deplin încredințați de nașterea, patima și învierea, întîmplătoare pe vremea stăpînirii lui Pilat din Pont, că s-au întîmplat cu adevărat cu Iisus Hristos, nădejdea noastră”.

„Slăvesc pe Iisus Hristos ca pe Dumnezeu, care cu adevărat v-a înțelepțit; căci am observat că voi sînteți drepti, în credință neclintită ca și cum ați fi prinși cu cuie pe crucea Domnului Iisus Hristos, cu trup și suflet, desăvîrșiți în dragoste, în sîngele lui Hristos, avînd deplină credință în Domnul nostru, cel ce este cu adevărat din neamul lui David după trup (Rom. 1, 3), Fiul lui Dumnezeu, potrivit voinței și puterii lui

Despre Preasfînta Născătoare de Dumnezeu

Bucură-te ceea ce ești plină de dar!

Preacurata Fecioară Maria își termină viața Sa pămîntească la o vîrstă destul de înaintată. In istorisirile sfinților Epifanie și Nichifor Calist s-au păstrat știri destule despre înfățișarea Maicii Domnului, așa cum o vedem în vechile icoane.

In toată înfățișarea Ei se distinge simplitate și o smerenie deosebită.

Toți cei ce s-au învrednicit de fericirea de a o vedea în timpul vieții Sale pămîntești, adevăresc că în înfățișarea Ei era întipărită o frumusețe dumnezeiască. Sf. Dionisie Areopagitul, la 3 ani după încreștinarea sa de către Sf. Apostol Pavel, s-a învrednicit să vadă pe Preasfînta Fecioară în Ierusalim. Scriind Sf. Apostol Pavel despre această întîlnire, Dionisie se exprimă astfel: „La contemplarea măreției și frumuseții Ei dumnezeiești mintea și inima mi s-au slăbit de puteri și eram gata să mă închin Ei ca lui Dumnezeu, dacă n-ași fi știut că Dumnezeu este unul”.

Imbrăcămintea Ei era totdeauna simplă, ținută — măreață și sigură; privirea Ei — serioasă și plăcută; vorbirea — blîndă, revărsîndu-se din bunătatea inimii; felul de a se purta era neartificial, simplu. Toată frumusețea sufletului Ei era întipărită pe fața Ei, dar frumusețea aceasta exterioară era numai ca o maramă transparentă, prin care se străvedeau toate virtuțile, frumusețea neprihănită a minții și sufletului Ei. Era plină de înțelepciune și măreție în tot lucrul ce-l îndeplinea. Ea e cea mai slăvită și mai preamărită dintre toate femeile de pe pămînt, fiindcă Ea este Preasfînta Fecioară nu numai cu trupul,

Dumnezeu, născut cu adevărat din Fecioară, boțezat de Ioan „ca să se împlinească toată dreptatea de El” (Matei 3, 15). Răstignit cu adevărat cu trupul pentru noi pe vremea lui Pilat din Pont și a lui Irod Tetrarhul”.

In scrisoarea trimisă tralienilor, o biserică din Asia Mică, Sf. Ignatie vorbește despre Ierarhia bisericii și despre necesitatea de a fi în legătură cu ea ca să fii în comuniune cu Hristos:

„Căci cînd vă supuneți episcopului ca lui Iisus Hristos, mi se pare că trăiți ca Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru că crezînd în moartea Lui, scăpați de moarte. Este așadar necesar, ca orice faceți, să nu faceți fără episcop, ci să ascultați și de preoți ca de Apostoli și lui Iisus Hristos, nădejdea noastră”.

Iar mai departe:

„Deasemenea să respecte toți pe diaconi ca pe Iisus Hristos, după cum pe episcop ca icoană a Tatălui iar pe preoți ca așezămînt al lui Dumnezeu și urmare a apostolilor. Fără ei Biserica nu poate fiînța”.

Celor din Smirna le vorbește și mai răspicat: „Supuneți-vă toți episcopului ca Iisus Hristos Tatălui, iar preoției ca apostolilor; pe diaconi respectați-i ca pe o poruncă a lui Dumnezeu. Nimeni să nu lucreze ceva fără episcop din cele ce privesc Biserica. Impărtășanie adevărată aceea să se socotească care-i săvîrșită în prezența episcopului sau de cel căruia i-a îngăduit el.

Unde este episcopul acolo să fie și credincioșii, după cum unde este Iisus Hristos acolo este biserica toată. Orice face el (episcopul), aceea și lui Dumnezeu îi place pentru că aceea ce el săvîrșește este sigur și cu putere”.

Așa a scris ucenicul Sf. Ap. Ioan și cuvintele lui sînt îndrumătoare și azi în Biserica ortodoxă. Noi credem în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care a pătimit și a înviat pentru mîntuirea noastră. Noi cinstim pe episcopi, pe preoți și diaconi, prin lucrarea cărora Mîntuitorul își revărsă harul Său peste sufletele noastre. In felul acesta aducem adevărata cinstire și Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu.

Pr. Ilie Sanda

ci și cu sufletul, pentru că in persoana Ei sînt contopite toate comorile harului.

Sfinții Părinți subliniază: „Intr-adevăr Sf. Fecioară ne uimește nu numai prin neprihănită și curată frumusețe trupească, ci in deosebi prin desăvîrșirea Ei sufletească. Mintea Ei era îndreptată numai către Dumnezeu și in dragoste față de aproapele. Era cu inima smerită și preînțeleaptă in convorbiri. Vorbea puțin și numai ce era necesar. Era sirguincioasă la citit, totdeauna harnică, respectuoasă față de toți, milostivă față de cei săraci, nerefuzînd nimănui ajutorul. Era supusă intru totul voinței lui Dumnezeu, rugăciunea ei era neincetată. Răbdarea încercărilor grele era blajină. Cordiala căldură față de aproapele s-a arătat la Ea neincetat din copilărie pînă la sfînta Ei Adormire”. Acestea toate au situat-o mai presus decît toți sfinții, mai presus chiar și de puterile cerești. Ea stă in fața lui Hristos-Dumnezeu cu îndrăzneală maternă, căci mult poate rugăciunea Maicii către Fiul Ei și Dumnezeu nostru. Ei singure Biserica îi cîntă: „Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvîntată Născătoare de Dumnezeu...”.

Noi creștinii slăvim și venerăm pe Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, pe aceea care a născut pe Mîntuitorul nostru pe pămînt, l-a crescut, care a fost ascultată și cinstită de însuși Fiul Ei, Iisus Hristos. Ea este temelul nădejzii rugăciunilor noastre. A cinsti pe Preasfînta Născătoare de Dumnezeu este o datorie a fiecărui urmaș al lui Hristos. Ea este templul viu al Domnului nostru. In îngrijirea Ei a încredințat pe toți cei ce cred intr-Insul.

Creștinii din primele veacuri au cunoscut puterea mijlocirii Născătoarei de Dumnezeu, chemînd-o neincetat in rugăciunile lor, cerîndu-i ajutorul Ei, preaslăvind totdeauna mărirea Ei, mulțumind pentru binefacerile Ei. Dacă amintirea dreptilor se preamărește de Biserică pe tot pămîntul, atunci care creștin nu va aduce laudă Acelei comori a dreptății și a sfințeniei, care a fost chivotul viu al Cuvîntului-Dumnezeu? Sfinții Părinți bisericesti nu găsesc cuvinte să preamărească îndeajuns pe Maica Domnului. Dar, cum ai putea să taci cînd inima ți se umple de dragoste curată și mulțumire către Milostiva Maică a noastră a tuturor?

Creștinii cunosc puterea mijlocirii Maicii Domnului și o cheamă in ajutor in toate nevoile și lucrările.

Fiul lui Dumnezeu s-a înălțat la cer și șade de-a dreapta Tatălui și nu incetează să dea ascultare dumnezeieștii Sale Maice, iar Ea, ridicată de Fiul Ei și Dumnezeu la cer nu incetează a-și iubi Fiul și măreața Sa operă de mîntuire.

Mîntuitorul, murînd pe Cruce, in fața ucenicului Său iubit s-a adresat tuturor celor din jur, zicînd: „Aceasta este Mama ta”. Ea e Mama fiecărui ucenic al lui Hristos.

Să ne adresăm Maicii noastre ca niște fii conștiinței de slăbiciunile noastre și să rostim: „Preasfîntă Născătoare, ajută-ne! Pe Tine Te chemăm, ajută-ne, înțelepțește-ne, arată-ne calea către împărăția cerurilor! Dă-ne nouă putere, ca prin fapte bune, cugete curate, credință, îndeplinirea conștiințioasă a datoriilor noastre să putem dobîndi dreptul la ocrotirea Ta de Mamă!

Cui i-ar ajunge puterile să îlcuiască toate minunile ocrotirii Ei?

In fața icoanelor Ei, se fac rugi neincetate din partea tuturor credincioșilor. Cine a plecat oare de la Ea și să nu fi primit dar de bucurie, de tărie?

Toată nădejdea noastră o punem in Tine, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne sub acoperământul Tău!

Pr. Chiril Pistru

Dumineca Slăbănogului

„Știu faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta” (Apoc. 2, 2—3).

Minunea vinedcării slăbănogului este una din cele mai impresionante minuni pe care le-a făcut Mîntuitorul. Și aceasta din motivul, că pe cît de grea și amară a fost boala paralizicului pe atît de mare a fost și mila Mîntuitorului pentru cel ce se afla in suferință sufletească și trupească, eliberîndu-l de amîndouă suferințele.

Această minune a făcut-o Mîntuitorul nu numai din mila Lui pentru cei bolnavi, ci și pentru felul cum și-a purtat suferința, și anume: cea sufletească cu adîncă părere de rău pentru păcatele pe care le-a săvîrșit in viață, — iar suferința trupească, cu răbdare și încredere in bunul Dumnezeu, de la care nădăjduia in taina sufletului său să primească vindecare. Hristos Domnul, revărsînd asupra lui belșugul milei și al harului Său, l-a făcut sănătos și trupește și sufletește.

Astfel de suferințe au existat și există între oameni. Străduința noastră este de a le împuțina tot mai mult, ceea ce se și împlinește prin progresele medicinei, prin construirea unei vieți mai bune.

Suferințe ne putem cauza noi înșine, prin păcatele multe și mari pe care le săvîrșim. Și chiar dacă am săvîrși doar un singur păcat greu, un singur păcat de moarte, tot vom suferi și trupește și sufletește, căci pedeapsa păcatului este suferința și moartea, putînd suferi și in această lume și in cea viitoare. Păcatele beției, desfrîului, uciderii, ș. a. aduc suferințe mari celor ce le săvîrșesc, și nu numai lor ci și familiei lor. De aceea, cea dintîi a noastră datorință este, ca să ne ferim de păcate, căci ferindu-ne de ele, ne ferim sufletul și trupul de suferințe amare.

Imperialiștii care pornesc războaiele cele mari și nimicitoare pentru oprimarea altor popoare mai mici și mai slabe, săvîrșesc păcatul de ucide și nimicire de vieți, distrugerii de bunuri culturale și morale și cauzează suferințe mari sufletești și trupești. Cei ce dezlănțuie războaiele rămîn răspunzători de stricarea sănătății sufletului și a trupului oamenilor, răspund de viața acestora.

Se întîmplă de multe ori și aceea, ca un credincios să sufere necazuri și dureri de tot felul, fără ca el să fi păcătuit greu (că om fără păcat nu este) și fără ca să le fi cauzat alții suferințe sufletești sau trupești. Dumnezeu lasă să vină suferința și necazul peste aceștia ca să-i întărească in virtute. Așa e cazul lui Iov.

In suferință să luăm întotdeauna de model pe Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Să ne purtăm suferințele și durerile cum și le-a purtat El. Să-i închinăm Lui toate suferințele noastre. Suferințele de tot felul ce vin peste noi, sînt tot atîtea chemări, admonestări și avertismente ce ni le face Dumnezeu, ca să ne lepădăm de păcate și să ne facem mai buni. Suferințele celor drepti sînt încercări venite peste ei, ca să se facă mai buni și mai sfinți, după cuvîntul Scripturii: „Cel drept să mai facă dreptate și cel sfînt să se mai sfințească”.

De aici obligația de a sprijini munca poporului pentru o viață mai fericită și lupta pentru pace împotriva ațîțătorilor la război.

Acestea sînt gîndurile și învățătura creștinească pe care am scos-o din Evanghelia Slăbănogului, care era bolnav și sufletește și trupește. Să ne dăm seama de unde vine suferința și să ajutăm la înlăturarea suferințelor și să ne ferim de a face suferință altora.

Așa Mîntuitorul, care a venit să vindece rănilile sufletelor, ne va umple sufletul și inima de bucuria și fericirea pe care ne-o dă vindecarea și însănătoșirea sufletului și a trupului nostru și al semenilor noștri.

Prot. Iuliu Man

Iisus Mîntuitorul

Apăsător sufletește de multele sale păcate săvîrșite împotriva aproapelui, urca vameșul, cu capul în jos, scările Casei Domnului. Iar acolo, stînd la ușă „nu vrea nici ochii să și-i ridice la cer, ci își bătea pieptul zicînd: Dumnezeu, milostiv fii mie păcătosul” (Sf. Evanghelie de la Luca, cap. 18, vers. 13). „Doamne, îndură-te, iartă-mă, dă-mi mîngîierea Ta”. Așa se ruga el Domnului Dumnezeu în care credea. Tot așa și noi ne rugăm deseori, Domnului Hristos. S-a spus de unii că învățătura Lui, faptele Lui minunate, toată viața Lui le putem înfățișa într-un cuvînt: a mîntui. Domnul însuși învață acest lucru în vorbirea cu bătrînul Nicodim: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca să se mîntuiască lumea prin El” (Ioan 3, 17), iar în altă parte: „Căci Fiul Omului a venit să mîntuiască pe cel pierdut” (Matei 18, 11). De cîte ori sufletul nostru nu este frămîntat și tulburat de păcatele săvîrșite. Atunci își aduce aminte că Mîntuitorul n-a venit să osîndească, ci să mîntuiască pe cel păcătos, a venit să vindece și să ajute.

Iată, din Slava Sa, El a venit pe pămîntul nostru. Aceasta este o dovadă că Dumnezeu se interesează de noi, se îngrijește de noi și vrea să ne ajute să ducem o viață frumoasă. Prin urmare, venirea în lume a Mîntuitorului nostru Hristos este și dovada lămurită că noi trebuie să ne încredem în dragostea Lui. Păcatele să le recunoaștem cu părere de rău și să le mărturisim deschis la duhovnic, hotărîndu-ne să nu mai greșim, ci să facem binele, și așa vom căpăta iertarea lui Dumnezeu, pentru Intruparea și Jertfa pe cruce a Mîntuitorului nostru, și bucuria Lui cea mai presus de fire se va revărsa în toată ființa noastră. Astfel, în fața lui Hristos, ne simțim întăriți în bunătate. Cine îl primește pe El prin credință și sfintele taine ale Bisericii este spălat de păcate și luminat prin harul cel dumnezeiesc. Vameșul, ne spune Sfînta Carte, s-a întors de la biserică iertat și îndreptat. Așa se întoarce la casa sa fiecare credincios care la sfintele slujbe ale Bisericii se întilnește cu Iisus Hristos, Izbăvitorul sufletelor noastre.

Anatolie Zarea

Gînduri despre viață

Vestitul poet german, Goethe, ne-a lăsat, ca o deviză a vieții zilnice, dictonul înțelept: „Bucurați-vă de viață, fiilor!”. Căci cel mai scump dar și bun, ce ni l-a dăruit bunul Dumnezeu este de sigur viața omenească pe fața pămîntului. Prețuiește-o cu drag! Acolo unde domnește buna înțelegere între soți, acolo putem spune că: familia aceasta e o locuință prețioasă a păcii și armoniei, căci un înger al păcii al lui Dumnezeu — a ales drept locaș casa aceea. Viața nu-i ceva ușor și nu-i o jucărie copilărească; nu-i nici o plăcere, ci-i o misiune destul de grea. Abnegația, numai veșnică abnegație, aceasta-i înțelesul ei recunoscut și adînc. Căci omul nu-i chemat pe acest pămînt, numai pentru a-și îndeplini plăcerile, voile sale, trăind numai pentru sine, ci pentru a-și îndeplini datoria sa, cu multă prișosință, pentru a sluji binelui comun. Căci, pe drept cuvînt, omul fără abnegație, fără împlinirea datoriei, nu poate ajunge la capătul drumului, pe care a pornit și pe care și l-a ales, în viața sa cea de toate zilele.

E tare rușinos și trist să-ți faci iluzii din minciuni, atunci cînd adevărul — curat ca lacrima — îți stă în față, ca lumina binefăcătoare a zilei. Și îți spune, cu drag, fiule, lîi fericit pe deplin, în viață! Incearcă să trăiești în fapte bune și-n bună liniște și armonie cu toți oamenii. Numai așa îți vei îndeplini datoria în societatea omenească, vei trăi în bună pace și multă fericire cu semenii tăi; căci țelul și deviza vieții este

asta: slujește binele comun, fă binele orișicui, cu inimă largă și cu toată bunăvoința! Căci după această lege a dărniciiei vom fi judecați la judecata viitoare. Binefacerile tale vor forma în ceruri comoara cea bogată și aleasă a faptelor bune. Contribuția ta, de mare valoare, în fapte de bine, va fi cununa cea albă și eternă a vieții tale, sus în ceruri. Anii vieții tale vor fi numărați după numărul cel mare al binefacerilor tale și vei fi socotit ca un bun, adevărat și ales creștin, care își cîștigă mîntuirea!

Cît trăiești, în zilele vieții tale, trebuie să contribui cu faptele tale la mai binele și fericirea neamului omenesc.

Fă binele, cititorule, cu toată dragostea! Căci te vei simți tare fericit în viață.

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— Poruncile lui Dumnezeu sînt ca noi să fim în pace cu toți oamenii și viața noastră este numai atunci cum se cuvine cînd vom avea pace și dragoste unii către alții.

(Omilia I la Epistola I către Corinteni).

— Oricît de multe am filozofa noi prin vorbe, nu vom avea nici un folos dacă nu vom arăta altora cele ce le vorbim și prin exemplu, căci ei nu dau atenție celor vorbite, ci cercetează cu cea mai mare băgare de seamă faptele pe care le facem și zici: „Convinge-te tu mai întîi de cele ce grăiești și pe urmă sfătuieste pe alții. De mi-ai vorbi despre mii de bunuri din viața viitoare, iar în faptele tale mi-ai arăta ca și cînd n-ar exista acele bunuri, atunci faptele tale îmi sînt mai de crezut decît vorbele”.

(Omilia III la Epistola I către Corinteni).

— Dumnezeu nu este în spațiu sau în vreun loc oarecare, dar nici nu este vreun loc în care să nu fie. Nu s-a făcut pe Sine și nici nu a început a fi.

Dumnezeu, ca și un dascăl, ne-a învățat pe noi nu deodată, ci treptat și cîte puțin.

(Omilia V la Epistola către Coloseni).

— Nimic nu este mai dezgustător ca cinstea (onoarea) care se dă cuiva pentru că este bogat.

(Omilia VII la Epistola către Coloseni).

— Nimeni nu este mai înțelept ca cel ce săvîrșește fapte bune.

(Omilia IX la Epistola către Coloseni).

— Cînd noi păcătuim ceva mic și nebăgat în seamă, sau ne lenevim în lucruri pămîntice, să nu trecem cu vederea acest lucru, pentru că lucrul mic și nebăgat în seamă repede devine mare. La fel ca și haina care a început să se rupă, dacă nu ne îngrijim de ea, ruptura se întinde peste tot.

(Omilia VIII la Epistola I către Corinteni).

— Dacă păcatul se face într-o clipeală, osînda va fi tot într-o clipeală.

(Omilia IX la Epistola I către Corinteni).

— Poate ai primit vreo dregătorie bisericască. Nu cugeta lucruri mari, ci păstrează-o ca pe un lucru străin, nefăcînd abuz de ea și nici întrebuițînd-o în cele ce nu trebuie, nici îngîmîndu-te și nici însușindu-ți-o ca pe ceva propriu al tău.

(Omilia X la Epistola I către Corinteni).

— Cînd facem binele numai de ochii oamenilor atunci înseamnă că noi ne temem de oameni nu de Dumnezeu.

(Omilia X la Epistola I către Corinteni).

— Nimeni să nu dormiteze, nimeni să nu fie leneș spre fapta cea bună.

(Omilia I la Epistola I către Tesaloniceni).

— Chiar de ai avea mii de comori, totuși nimic nu este mai de preț ca un prieten adevărat.

(Omilia II la Epistola I către Tesaloniceni).

— Nu este nici un păcat pe care întocmai ca și focul să nu-l consume puterea cea mare a dragostei.

— Dacă se răcește dragostea cuiva, atunci bruma și ghiața se împrăștie pe inima sa, pentru că cu adevărat răutatea și răzburarea sînt ca bruma și gerul care prăpădesc plantele.

(Omilia IV la Epistola I către Tesaloniceni).

Înălțarea Domnului

În Muntele Măslinilor
Pe ucenici Ți i-ai adus,
Cu punerea mîinilor,
Te-ai înălțat de la ei, sus,

La dreapta Tatălui să șezi
Și să trimiți pe Duhul Sfînt;
Tu, de acolo, să veghezi,
El să-i învețe pe pămînt.

Și îngerii s-au minunat,
Iar porțile s-au ridicat,
Cînd firea noastră, din păcat,
La Cer cu Tine-ai înălțat.

Și pentru mine deschizi porți,
Prin ele mă înalți, mă porți
Ca să pătrund cele de sus
Cu-a Ta lumină, drag Iisus.

Pr. P. Sălăgeanu

† Preotul Aron Rîureanu

La 12 martie 1962 s-a săvîrșit din viață preotul octogenar Aron Rîureanu din parohia Cacovița, prot. Sebeș.

Adormitul în Domnul a lucrat în ogrorul Bisericii vreme de patru decenii, fiind un preot model între ceilalți preoți și în fața credincioșilor. Om de rară noblețe sufletească, modest și evlavios, rîvnitor pentru Casa Domnului și iubitor pentru păstoriții săi, n-a căutat ale sale, ci uitînd de sine a slujit lui Hristos și credincioșilor.

Părintele Aron Rîureanu nu a lipsit nici o duminică sau sărbătoare de la Sf. Altar, iar credincioșii săi l-au putut găsi totdeauna gata să le îplinească cerințele lor duhovnicești. Cînd pleca din parohie, pentru pricini deosebite, el grăbea să-și isprăvească treburile și apoi să se întoarcă între fiii săi duhovnicești, ca nu cumva să fie lipsit cineva de îngrijire părintească.

Preotul Aron Rîureanu a chivernisit cu bună socoteală, a jertfit timp și osteneală, a pus chiar din al său și a renovat radical, în Cacovița, Biserica arătoasă și încăpătoare, a ridicat casă parohială model.

Dacă era scrupulos în îndeplinirea misiunii sale pastorale, preotul Aron Rîureanu era scrupulos și cu sine însuși, cu severitate și seriozitate față de atitudinile sale zilnice, dar îngăduitor și blînd cu semenii săi, nădăjduind ca păstoriții săi să ia pildă din viața sa de adevărat părinte duhovnicesc.

Prohodirea adormitului în Domnul s-a făcut în ziua de 15 martie 1962, în biserică parohială din Cacovița, de față fiind familia răposatului și credincioșii parohiei. A slujit un sobor de preoți în frunte cu P. C. Vicar arhiepiscopesc Traian Balașcu. Despre viața plină de frumusețe și vrednicie a lui au cuvîntat: P. C. Vicar Tr. Balașcu, P. C. prot. al Sebeșului N. Cantor și P. C. pr. I. Voișan. Rămășițele pămîntești au fost așezate spre veșnică odihnă în cimitirul parohial din Cacovița, lingă biserică pe care a renovat-o și în care a slujit cu osîrdie vreme de patru decenii.

Dumnezeu să-l așeze cu dreptii în împărăția Sa!

D. C.